

ຕະຫີ່ ລາ ແລະ ອິນເກົ້າວິໄສ

ໃນກາລຄຽງທີ່ໃນເມືອງ ທ່ານີ້ບໍ່ໄມ້ໃຫຍ່ນັກ ມີຂ່າງດັດເສື້ອອາດີຍອຍ່ພ້ອມ
ຕ້ວຍກວາຍແລະລູກຊ້າຍສາມຄນ ລູກທີ່ສາມຕ່າງກີ່ມີຂໍ້ເວີກເໜືອນເຕັກເຈື່ອນ ທ່ານີ້ແລະ
ແມ່ກີ່ເວີກເຈື້ອເລີ່ນວ່າ ເຈົາພອມ ເຈົາອ້າວ ແລະ ເຈົາຮ່າງ ເມື່ອຕັ້ນ ພອມອອກຝຶກງານກັບຫ່າງ
ໃນ ອ້ານອອກໄປຝຶກງານໃນໂຮງເລື່ອຍ ແລະ ຈຳປັບໄປເວີນວິຊາວາດເຂົ້ານ

ໜັງຈາກທີ່ສ່າເຮົາເຈົກງານແລ້ວພອມກີ່ກັບມາຮັບນ້ານ ພ່ອສັງເຂອກໄປ
ພຈຸກັບໃນໂລກກວ້າງຕ້ວຍຕົວຂອງເຂາເອງ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເຫັນປະເທດຕ່າງ ທ່ານີ້ແລະໄດ້ຮູ້ຈັກ
ຄນຕ່າງໆຫຼາຍ ເຂາລາພ່ອແມ່ພື້ນອົງ ແລ້ວອອກເດີນທາງ ເຂາເດີນໄປເຮື່ອຍ ທ່ານີ້ແກ່ກໍ່ຫາທີ່
ກ່າວງານໃໝ່ໄດ້ ໄນມີຄຣີຕ້ອງການຫ່າງໃນເລື່ອຍ ເຈັນຈ້ານວາເລີກນັ້ອຍທີ່ເຂົາມີສ່າຫວັບການເດີນ
ທາງກີ່ໝົດ ພອມກີ່ເປັນນາຍພອມຄນເສົ້າເດີນຄອຕກຕ່ອໄປ ໃນທີ່ສຸດເຂາເດີນທາງມາຄົງປາກ໌
ເຈິບສັດແລະສ່ວຍງານແຫ່ງທີ່ໃນປ່າແຫ່ງນີ້ ແລະໃນປ່າແຫ່ງນີ້ ໂອງພອມໄດ້ພັບກັບຫ່າຍຄນທີ່ມີຮູ່ປ່າງ
ເລື້ອ ໂບກມື້ອົກທາຍເຂາແລະພູດວ່າ

"ເປັນໃຈ... ພ່ອທຸນໍໃປໃຫນໝາ ? ກ່າວ່າມີຫ້າຕາດູເສົ້າອ່າຍ່າງນັ້ນລ່າ ເກີດ
ອະໄຮ້ນີ້ ?"

"ພມໄນ້ມີງານກໍາຄຽບ" ພອມຕອບຕາມຄວາມຈົງ "ພມກີ່ໄນ້ສ່າຍໄຈແຕ່ນັ້ນແລະ
ຄຽບ ພມເດີນທາງມາໄກລຸນເດືອນວັນເຈີນເກີບໝົດກະຮົບເປົ້າແລ້ວ"

"ເຮອກ່າວ່າໄຣເປັນນັ້ນລ່າ ?" ຂ້າຍຮ່າງເລື້ອກຄາມ

"ພມເປັນຫ່າງໄນ້ມີຄຽບ" ພອມຕອບ

"ຕີ ຕາມມາຈີ້ນມີງານໃຫ້ເຮອກ່າ" ຂ້າຍຮ່າງເລື້ອກບອກ "ລັນອາດີຍອຍ່ໃນປ່າ
ຕາມຈັນມາຈະໃຫ້ດຸກກອ່າງໃນປ່ານີ້"

ໄນ່ເກີນຮ້ອຍເມຕຣ ມີນ້ານເລື້ອກ ຖໍ່ເສີ່ອຕັ້ງອ່ອຍ່ ມີຕັ້ນໄນ້ເລື້ອກ ທ່ານີ້ແມ່ນຮ້ອຍ່
ລ້ອມຮອນ ແລະກາງເຂົາມີຕັ້ນສັນສົ່ງໃຫຍ່ອ່ອຍ່ສອງຫ້າງ ຂ້າຍຮ່າງເລື້ອກພາພອມເຂົ້າໄປໃນນ້ານ
ແລະເນື່ອພອມເດີນເຂົ້າໄປໃນຫຼອງເຂົກໍລືມຄວາມຖຸກຂໍອງເຂາຈຸນໝາດລືນ

"ຂອຕົວນັບຈະ" ມີເສີ່ອງພູດຕົງມາຈາກເຕົາໄຟ ແຄິງແກ່ຮ່າງເລື້ອກຄນທີ່ໃຈກໍ່ກ້າວ
ເຂົາມາຫາ ແລະຫ້ວຍຄອດເອຍຢ່າມສະພາຍຫັ້ງຂອງເຂາອອກ ນາຍໃໝ່ຂອງພອມນັ້ນຄຸຍກັບເຂາ
ຜລອດເຢືນນີ້ ແຄິງແກ່ຮ່າງເລື້ອກກີ່ຫວຍຫາອາຫາຣ ພວ້ອມທັງນ້າດືມ

ພອມທຳງານອ່າງມີຄວາມສູງ ຈານມີໄມ້ມາກນັກ ແຕ່ພອມກີ່ຂັ້ນຫັນແຮ້ງແລະ
ປະພຸດຕົວຕົວຈົນໄມ້ທີ່ຕີ ໄລາຍເຕືອນຜ່ານໄປ ນາຍຈ້າງພຸດກັບພອມຈ່າ

"นี่แน่นอน ฉันไม่อยากจะบอกเชօเลยว่าฉันไม่มีงานให้เชօทำอีกแล้ว แต่ฉันก็จำเป็นต้องบอกให้เชօรู้ล่วงหน้า เวินก็ไม่มีให้สานหัวงานที่เชօทำไปแล้ว แต่ฉันก็มีของรางวัลอย่างหนึ่งที่มีค่ามากกว่าเวินทองเสี้ยอีก" แล้วนายจ้างก็ยกโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วบอกว่า "เมื่อเวลาที่เชօอยากกินอาหารหรือตื่มนอนไรก็ตาม จะต้องโต๊ะตัวนี้กันแล้วพูดตั้งนี้สามครั้ง "โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เชօก็จะได้อาหารและเครื่องดื่มตามที่ต้องการ ขอให้เจ้าโชคดี "

พอมไม่อยากจะจากไปเลย แต่ก็ต้องลาด้วยความเครียดเสียใจ เขาขอบคุณนายจ้างที่ได้ให้โต๊ะวิเศษ เขายอมมันมาก แล้วพอมก็ออกเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทางเขายังหนำสานรายได้ด้วยอาหารจากโต๊ะวิเศษ ทุกครั้งที่เขากล่าวมโนท์อันศักดิ์สิทธินั้น เขายังได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ เป็นต้นว่าอาหาร และเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ งานซานล้วนแต่ทำด้วยเวินรวมทั้งโต๊ะก็มีผ้าสีขาวปูไว พอมรัมมัตรังรังษากาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวนี้อย่างดีที่สุด

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง เจ้าของโรงแรมแปลกใจที่พอมไม่สิ่งอาหารเลข ก็ขอบคุณตามช่องประตู จึงได้เห็นความวิเศษของโต๊ะตัวนี้ เมื่อได้เวลาอนุ พอมเอาราดีมาฝากໃສ้ตู้ของโรงแรมไว้ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเป็นของมีค่ามาก ขอให้เก็บไว้ที่ เจ้าของโรงแรมรับฝากทันที และในทันทีนั้นก็หายไป ไม่ตัวเอง ด้วยการสั่งให้โต๊ะวิเศษนำอาหารอย่างดีมาให้ พร้อมทั้งคิดว่าทำอย่างไรจะจะได้โต๊ะนี้มาเป็นของตัวเอง เขายังได้ว่าเช่นนี้โต๊ะแบบนี้อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งมันเหมือนกันมากจะต่างกันก็ตรงที่มันไม่วิเศษเท่านั้น ในวันรุ่งขึ้น เขายังน่าโต๊ะปลอมมากคืนให้พอมที่ห้อง หลังจากเอาราดีวิเศษไปซ่อนไว้อย่างดีแล้ว พอมไม่คิดสงสัยอะไรมากับโต๊ะปลอมมาแล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงบ้าน พอมก็ทรงเช้ากอดพ่อแม่อย่างดีใจ แล้วก็เล่าเรื่องโต๊ะวิเศษที่เขาฝากกลับมา พ่อวามันเป็นเรื่องน่าประหลาดมาก และตอนนั้นจะไม่เชื่อเสียด้วย พอมจึงเอาราดีมาวางแล้วสั่ง

"โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เมื่อสั่งครบสามครั้ง โต๊ะตัวนั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมารอเลย ห่างตัวเสื่อจังหวะพูดพูดหน่าว่า

"ลูกจะพอย้ายมาจะหลอกพ่อของเจ้ารึ ? แล้วนี่กับบ้านเราโดยไม่ได้จะรู้ ก็คง ๆ ที่ไปเสียตั้งนานอช่างนั้นหรือ ? "

พอมไม่รู้จะตอบอย่างไรดูก เขานึกไม่ออกว่าทำไงค่าสั่งจังไม่ตักดีสิกซ์ เสียแล้วแต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม พอมที่เริ่มต้นทำมาหากินเพื่อเลี้ยงห้องของตัวเองต่อไป

อ้วนก็ออกเดินทางเหมือนกัน หลังจากเข้าสู่การฝึกงานที่โรงเรียนแล้ว เขายังต้องการที่จะออกไปพจญภัยลอกภัยตามล่าพังเหมือนกัน เขายังเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสบการณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างลึกลับนั่งและได้งานทำอีก จะแตกต่างกันก็แต่ว่าบ้านหลังนั้นเป็นโรงเรียนแล้ว หลังจากที่อ้วนทำงานได้ระยะหนึ่งอย่างเป็นสุข และทำทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมานายจ้างก็ออกเลิกจ้าง เพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกันเขาก็ได้รับลาตัวงานตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จะรับลาตัวนี้เป็นของขวัญแห่งการจากกัน อันให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เขามิได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ยิ่งกว่าเงินหรือทอง เมื่อเชօพูดว่า "เจ้าลา ยืดคอออก !" มันก็จะ Jamie เป็นเครื่องหมายของมาทันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกันกับพอมที่สั่งโต๊ะวิเศษบ่ออย ๆ อ้วนก็กำชับนั่นเข้าชอบเรียก "เจ้าลา ยืดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยืดคอ และ Jamie ก็เป็นเครื่องหมายของกลั้งลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื่อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไฟเรืองห้องไว้เช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงเรียนซึ่งเจ้าของโรงเรียนเจ้าเล่นได้ข้อมยโต๊ะวิเศษของพี่ชายของเข้าไปแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุด และยังเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงเรียนด้วย และเมื่อเจ้าของโรงเรียนมาเก็บเงินค่าอาหาร

"รอเดียว อันจะไปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอื้าบู๊โต๊ะผืนหนึ่งออก ไปที่คอกม้า และก็ปูผ้าลงตรงหน้าลาที่ยืนอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งส่งว่า

"เจ้าลา... ยืดคอออก !" ลาก็ยืดคอออก และ Jamie เอาเครื่องหมายของมาตั้งกรุงริ่งลงไปยังผ้าบู๊โต๊ะผืนนั้น เจ้าของโรงเรียนเห็นและได้ยินทุกอย่างที่เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้วเขาก็ทรงไว้ที่คอกม้า เพื่อเอาลาออก เขายังรู้ว่า ลาที่สินอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขายังลากับบ้านอย่างร้าวเริง เพราะรู้ว่าใจลักษณะอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอดซ้ำที่จะบอกพ่อถึงความวิเศษของลาของเขาวิทฟิง ทุก ๆ คนเข้าไปยืนล้อมรอบลาเพื่อดูความวิเศษของลาลงมือ

"เจ้าลา... ยืดคอออก" แต่ลาก็ไม่ได้แสดงความไว้ใจอย่างเดิม แม้กระทั่งหายสักนิดเพื่อให้เครื่องหมายของไว้หอดอกมา ลาก็รู้สึกภาพเป็นมาก ยกหัวรู้สึกว่า ก้าวเข้ามานา

ตี แต่ลาก็ไม่ได้ตามหรือยกกองออกมายังไห้เลย ในที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิม ในโรงเรือน ก็ง ฯ ที่เขาเคยผันเอาไว้ว่า เขายังไม่แตะต้องมันอีกเลย

หลายปีผ่านไป จังซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้องเรียนการวาดเขียนจบและกลับบ้าน ร่างเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างดี คราวนี้ก็เป็นคราวของเข้าที่ต้องออกจากบ้านไปอยู่ภายนอกตามลำพัง เขายังเลือกเส้นทางเดียวกันกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากรบทายร่างเล็ก ผู้ซึ่งพี่ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีห้องดีวิเศษหลายอย่างค้อยให้ เมื่อเขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบชายร่างเล็กคนนั้น แล้วรังก์ได้งานทำ

จังท่างานอย่างถูกธรรมเนียม แต่ไม่หนักนัก เมื่อท่างานได้หลายเดือน ชายร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกับที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อหนุ่ม ฉันไม่มีงานให้เชือกทำแล้ว และไม่มีอย่างจะเก็บเชือไว้อีกเลย ต้องบอกกล่าวไว้เชือรู้ล่วงหน้า ฉันอยากรจะให้ของดี ๆ แก่เชือ เหมือนกับที่ฉันได้ให้แก่พี่ทั้งสองของเชือไปแล้ว แต่จะให้อะไรดี เมื่อเชือถูกเรียกชื่อว่าจังแม้แต่พี่เชือ นายพอมกับนายอ้วน ยังเอาของดี ๆ ไปท่าหายได้ เพราะความจงใจของเข้า แล้วกับเชือจะเกิดอะไรขึ้น เอานี่ไปดีกว่า ถุงนี่อาจจะช่วยเชือได้มาก เชือเพียงแต่พูดว่า "ไม่เท้าจะออกมายากถุง !" ไม่เท้าก็จะออกมายัดอัญมณีตีไป ฯ จนกว่าเชือจะบอกว่า "ไม่เท้ากลับเข้ามาในถุง"

นกวาดเขียนหนุ่ม ตอบขอบคุณชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สภาพดุจขึ้นบ้างแล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขายังไม่ต้องใช้ไม้เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใครสักคนเดินผ่านไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเข้า ก็คงจะไม่มีใครร้ายจากจะมากก่อเรื่องให้เดือดร้อน นอกจากรวบวนน ฯ ครั้งที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกมาย่า แล้วไล่เข้า เขายังใช้ไม้เท้าในถุงนี่แหละเป็นอาวุธ ไล่สุนัขไป

ในที่สุดจังเดินทางมาถึงโรงเรียนพี่ชายทั้งสองของเข้าต้องเสียของวิเศษ

ไป เจ้าของโรงเรียนเดี๋วนี้มีชื่อวิตศรุที่สุราษฎร์ แต่ก็ยังไม่หายโอลกโดยหาโอกาสที่จะขโมยสิ่งของจากผู้มาพักอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน จังได้ฝากรถุงไว้กับเจ้าของโรงเรียนและสั่งว่าให้รักษากองอันมีค่าไว้ด้วย และอย่าได้พูดว่า "ไม่เท้า... ออกมายากถุง !" เป็นอันขาด

เพราจะครวจะรู้เสียด้วยว่าของในถุงมีคุณสมบัติที่แปลงประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมาก
นายแก่คนที่พูดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมถึงแม้ได้ประโยชน์มากมากจากโต๊ะวิเศษและลาวิเศษ ที่
เขาก็ไม่ยอมมา แต่ก็ยังคิดอยากรู้ดีของวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้เขาได้
เมื่อ ông กลับขึ้นไปขึ้นบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังค่อยอยู่ห้องใจเด็น รับร้องกันที่ว่า

"ไม้เท้า... ออกมาจากถุง!" กันใจนั้น ไม้เท้าก็ออกมาจากถุง ตรงเข้า
ตัวเจ้าของโรงแรมเขียวไปทั้งตัว เขายังได้แต่ตะโกนร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่า
สงสารและวิงชี้น้ำไปหน้ากวาดเชียน

"สมน้ำหน้าแก้แล้ว" งงพุดขึ้น "ฉันขอบอกว่าแกนนี้แหล่ที่ข้อมโยเอารโต๊ะวิเศษ
และลาวิเศษของพื้นไป"

เจ้าของโรงแรมซึ่งส่งเสียงโอดคราญ ร้องบอกว่า

"เริ่ว ช่วยฉันที มันจะช่วยตาย ฉันจะคืนให้หมาดโต๊ะและลาวิเศษ เริ่วเข้า
ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นักวาดเชียนก็เรียกไม้เท้าว่า "ไม้เท้า กลับเข้ามาในถุง" ซึ่งไม้เท้าก็ทำ
ตาม เจ้าของโรงแรมตีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมทั้งคืนโต๊ะและลาวิเศษให้ ông กันที่ งง
รวมรวมมัดของวางแผนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พี่ชายทึ้งสองคนของงงตีใจอย่างที่สุด เมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ตั้งเดิม คน
ที่เข้าครอบครองไว้ก็ต้องช้ำใจที่เข้าเรียกว่า "งง ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าฉลาดเฉียบ
แหลมกว่าเขาทั้งสองเสียอีก"

ກໍາເນີນເວົ້າຕົວລະຄຣທໍ່ລໍາດັບ

1. ຜ່າງຕັດເສື່ອ
2. ເຈົ້າພອນ
3. ເຈົ້າອັວນ
4. ເຈົ້າໄຮ
5. ເຈົ້າຂອງໂຮງແຮນ

ເວລາ

ເວລາໃຈດັບ

ສຄານທີ່

ໃນເມືອງ ຖ. ແນວງ

ເນັດກາຮົດຄ່າງ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ

ລູກໜ້າຂ່າງຕັດເສື່ອສາມແນວດີອອກໄປພົມຈຸກກາຍຄ່າງກີ່ນ ຖຸກຄະນະໄຫຼ້
ຂອງວິເສຍຄືດຕ້ານາ ແດ່ລົງຄອນຂອນ ໂດຍມີສ້າງຄົນໂດຍໄດ້ຮັບຮົດວິເສຍ ດັນທີ່ສອງ
ໄດ້ຮັບລາວິເສຍເປັນຂອງຮາງວັດ ສ່ວນຄອນສູດກ້ອງໄດ້ຮັບເນື່ອງໄມ້ເທົາວິເສຍ

ກາຮຽນເວົ້າ

ລູກໜ້າຂ່າງຕັດເສື່ອເຈົ້າໄຈສ້າມາຮອບຂ່າຍເຫຼືອຜົ່ງຂ້າຍທີ່ສ່ອງ
ອອນເຫຼາໄຕ ໂດຍທີ່ເຂົາສູ່າຮາກຈັບຈາໂມຍທີ່ອຳນອນຂອງວິເສຍໄປ ສ່ວນເຈົ້າຂອງ
ຮັງແຮນຜູ້ຂະກົມາກໃດຮັບຄວາມເຈັ້ນປັດຈາກກາຮູກໄມ້ເທົາວິເສຍຕີ

ຄົດສະພານີໃຈ

ຄວາມໄລຍມາກຈະທ້າວໄດ້ຕົວເອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫຼືອດ້ວຍ

ເຮືອງໄຕະ ລາ ແລະ ໄມເກົວໃຕະ

**ເນື້ອເຮືອງທີ່ໄມ້ມີກາຣຈັດສິ່ງຂ່າຍ ເລກີມ
ຄວາມດີດຽວຂອດ**

ຄໍາຫຼືແລ້ວ

1. ເມື່ອນັກເຮືອງໄຕະ ໂດຍໄປແລ້ວ ນັກເຮືອງຍ່າເພີ່ມອ່ານ ໃຫ້ນັກເຮືອງຮອັນກຳສັ່ງຈາກຄຽງ
2. ໃຫ້ນັກເຮືອງອ່ານຄໍາຫຼືແລ້ວໃຫ້ເຂົ້າໃຈຫາກໄມ່ເຂົ້າໃຈ ໂປຣຍກນູອ ກາມກັນທີ
3. ເມື່ອນັກເຮືອງອ່ານເຮືອງແລ້ວພຍາຍາມກຳຄວາມເຂົ້າໃຈ ກັນເຮືອງທີ່ອ່ານໃຫ້ຕີກີ່ສຸດ
4. ໃຊ້ເວລາໃນກາຣອ່ານ 25 ນາທີ
5. ພາກນັກເຮືອງອ່ານຈະບໍ່ແວລາທີ່ກຳນົດ ໃຫ້ນັກເຮືອງອ່ານທະກວນ ຈະນູວ່າຈະໜົດເວລາ
6. ພາກຄຽງອກວ່າ "ໜົດເວລາ" ໃຫ້ນັກເຮືອງສຶກເນື້ອເຮືອງທີ່ອ່ານ ກັນທີ

ເຈົ້າ ລາ ແລະ ອົງກະຕິ

ໃນກາລຄົງທີ່ໃນເມືອງ ທ່ານ໌ໍ່ໃຫຍ່ນັກ ມີໜ້າງຕັດເສື້ອອາຕີຍອຍໆພວມ
ຕ້າຍກຣຣຍາແລະລູກຊາຍສາມຄນ ລູກທັງສາມຕ່າງກົມຂໍ້ອເວີກເໜືອນເດັກເວົ້ນ ຖໍ່ພ່ອແລະ
ແມ່ກີເວີກຂໍ້ອເລັນວ່າ ເຈົ້າພອມ ເຈົ້າອຸວນ ແລະເຈົ້າໂຈ່ງ ເມື່ອຕັ້ນ ພອມອອກຝຶກງານກັນຫ່າງ
ໄຟ້ ອັນອອກໄປຝຶກງານໃນຮອງເລື່ອຂ ແລະໂຈ່ງໄປເຮືອນວິຫາວາດເຂື່ອນ

ໜັງຈາກທີ່ສ່າເຮົາເຈົ້າກຝຶກງານແລ້ວພອມກົກລັບມາຢັງນັ້ນ ພ່ອສ່າງເຂອກໄປ
ຜົງກັນໃນໂລກກວ້າງຕ້າຍຕ້າຍຂອງເຫຼືອເອງ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ເຫັນປະເທດຕ່າງ ແລະໄດ້ຮູ້ຈັກ
ຄນຕ່າງຫາຕິດ້ວຍ ເຫຼືອພ່ອມເພື່ອນັ້ນ ແລ້ວອອກເດີນທາງ ເຫຼືອເດີນໄປເຮືອຍ ຖໍ່ກີ່ຫາທີ່
ກໍາງານໄມ່ໄດ້ ໄນນີ້ໄຄຣຕ້ອງການຫ່າງໄຟ້ເລື່ອ ເຈິນຈ່ານວນເລັກນີ້ທີ່ເຂົາມີສ່າຫວັບການເດີນ
ທາງກີ່ໜົມ ພອມກີ່ເປັນນາຍພອມຄນເສົ້າເດີນຄອຕກຕ່ອໄປ ໃນທີ່ສຸດເຫຼືອເດີນທາງມາຄັງປາກີ່
ເງື່ອຍສັດແລະສ່ວຍງາມແທ່ງຫ່າງ ແລະໃນປາແທ່ງນີ້ເອງພອມໄດ້ພັບກັບຫ່າຍຄນຫີ່ມີຽປ່ງຮ່າງ
ເລັກ ໂບກມືອທັກທາຍເຫຼືອແລະພົດວ່າ

"ເປັນໄຊ... ພ່ອຫຼຸ່ມໄປຫັນມາ ? ທ່ານ໌ໍ່ໃຫຍ່ຕາຫຼຸ່ມເຫັນຍ້າງນີ້ລະ ເກີດ
ອະໄຮ້ຫຼືນວີ ?"

"ພມໄມ່ມີ່ງານທ່າຍຮັບ" ພອມຕອນຕາມຄວາມຈະງົງ "ພມກີ່ໄມ່ສບາຍໃຈແດ່ນັ້ນແລະ
ຮັບ ພມເດີນທາງມາໄກລົຈນເດືອນນີ້ເຈິນເກືອບໜົດກະຮະເປົາແລ້ວ"

"ເຂອກກ່າວຍໄຣເປັນນັ້ນລະ ?" ຫ່າຍຮ່າງເລັກຄາມ

"ພມເປັນຫ່າງໄມ້ຮັບ" ພອມຕອນ

"ດີ ຕາມມາຈິດນີ້ມີ່ງານໄ້ເຂອກກ່າ" ຫ່າຍຮ່າງເລັກບອກ "ຈັນອາຕີຍອຍໆໃນປາ
ຕາມຈັນມາຈະໃຫ້ດູກກ່າຍ່າງໃນປານີ້"

ໄມ່ເກີນຮ້ອຍເນົຕຣ ມີນັ້ນເລັກ ທ່ານ໌ໍ່ໄສເຂົ້າວັດທັງອໍ່ ມີຕັນໄມ້ເລັກ ໃບັນຫຼວຍໍ່
ລົມຮອບ ແລະກາງເຂົາມີຕັນສັນສົງໃໝ່ຍ່ອຍໆສອງຫ່າງ ຫ່າຍຮ່າງເລັກພາພອມເຂົ້າໄປໃນນັ້ນ
ແລະເນື່ອພອມເດີນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເຫຼືອກີ່ລືມຄວາມຖຸກໍ່ຂອງເຫຼືອນໍາມດສັນ

"ຂອດຕອນຮັບຈະ" ມີເສື່ອງພຸດຕິອາຈາກເຕົາໄຟ ແພິງແກ່ຮ່າງເລັກຄນ້ຳກ່າວ
ເຂົາມາຫາ ແລະຂ່າຍຄອດເອຍຢ່າມສະພາຍຫລັງຂອງເຫຼືອກອກ ນາຍໄໝ່ຂອງພອມນັ້ນດູຍກັນເຫຼືອ
ຕລອດເຫັນນີ້ ແກິງແກ່ຮ່າງເລັກກີ່ຂ່າຍຫາອາຫາຣ ພ້ອມກັ້ງນີ້ດືມ

ພອມກ່າງການຍ່າງມີຄວາມສຸຂ ຈານໄໝ່ນັກນັກ ແຕ່ພອມກີ່ຂໍ້ນັ້ນແຮັງແລະ
ປະພຸດຕິຫຼາດຈົນໄມ້ກີ່ຄີ ແລ້ວເຫືອນພ່ານໄປ ນາຍຈັງພຸດກັບພອມວ່າ

"นี่ແນ່ພອມ ຈັນໄມ່ອ້າກຈະບອກເຫຼວເລຍວ່າຈັນໄມ່ມີງານໃຫ້ເຫຼືອກໍາອົກແລ້ວ ແຕ່ ຈັນກີຈໍາເປັນຕົ້ນບອກໃຫ້ເຫຼືອຮູ້ລ່ວງໜ້າ ເຈິນກີໄມ່ມີໃຫ້ສ້າງຮັບງານທີ່ເຫຼືອກໍາໄປແລ້ວ ແຕ່ຈັນກີມີກອງຮາງວັດຂອ່າງໜຶ່ງທີ່ມີຄ່າຢືນກວ່າເຈິນກອງເສີຍອົກ" ແລ້ວນາຍຈັງກີຍກໄຕີ່ເລີກ ຖ້າໜຶ່ງນີ້ມາແລ້ວບອກວ່າ "ເນື້ອເວລາທີ່ເຫຼືອອ້າກກິນອາຫານຫົວດີມອະໄໄກກີ່ຕາມ ຈະຕັ້ງຕີ່ຕ້າວໜັກແລ້ວພູດຕັ້ງນີ້ສາມຄັ້ງ "ຮົດວິເສີ່ງ ພ ຈັດຂອງໃຫ້ດ້ວຍ" ເຫຼືກີຈະໄດ້ອາຫານແລ້ວ ເຄື່ອງດື່ມຕາມທີ່ຕ້ອງການ ຂອໃຫ້ເຈົ້າໂສົດ ຊ "

ພອມໄມ່ອ້າກຈະຈາກໄປເລຍ ແຕ່ກີ່ຕ້ອງລາດ້ວຍຄວາມເຕົວແສ່ຍໃຈ ເຫຼາຂອບດຸນ ນາຍຈັງທີ່ໄດ້ໃຫ້ຕີ່ວິເສີ່ງ ເຫຼາຂອບມັນມາກ ແລ້ວພອມກີ່ອອກເດີນກາງກລັບນ້ຳນ ຮະຫວ່າງ ກາງເຫຼາອື່ນໜ້າສໍາຮາຽດ້ວຍອາຫານຈາກຮົດວິເສີ່ງ ທຸກຄົງທີ່ເຫັກລ່າວມນົດວັນສັກດີສຶກນີ້ນ ເຫຼາຈະໄດ້ທຸກກອຂ່າງທີ່ເຫຼາຕ້ອງການ ເປັນຕົ້ນວ່າອາຫານ ແລ້ວເຄື່ອງດື່ມອ່າງດີເລີສ ຈານໜ້າມ ລ້ວນແຕ່ທ່າດ້ວຍເຈິນຮັມກັງຮົດວິເສີ່ງມີຜ້າສີ້ຫວຸ່ງໄວ້ ພອມຮັມດະວັງຮັກໝາຮົດວິເລີກ ຖ້ານີ້ອ່າງຕີ່ສຸດ

ເນື້ອເດີນກາງມາຄື່ງໂຮງແຮມແທ່ງໜຶ່ງ ເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມແປລກໃຈທີ່ພອມໄມ່ສົ່ງອາຫານເລຍ ກີ່ແນບດູຕາມຂ່ອງປະຕູ ຈຶ່ງໄດ້ເຫັນຄວາມວິເສີ່ງຂອງຮົດວິເສີ່ງນີ້ນ ເນື້ອໄດ້ເວລານອນ ພອມເອາຮົດໆມາຝາກໃສ່ຕຸ້ຂອງໂຮງແຮມໄວ້ ແລ້ວນອກເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມວ່າເປັນຂອງມີຄ່າມາກ ຂອໃຫ້ເກີບໄວ້ໃຫ້ ເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມຮັບຝາກທັນທີ ແລ້ວໃກນທີ່ນີ້ນກີ່ຫາປະໂຍ້ນນີ້ໃສ່ຕົວເວັງ ດ້ວຍການສົ່ງໃຫ້ຮົດວິເສີ່ງນໍາອາຫານອ່າງດີມາໃຫ້ ພຣັນທັນຄິດວ່າກ່າວຍ່າງໄຮຈິງຈະໄດ້ຮົດວິເສີ່ງນີ້ມາເປັນຂອງຕົວເວັງ ເຫຼາຄິດໄດ້ວ່າເຫຼືອມີຮົດວິເສີ່ງນີ້ອ່ອຍໆຕົວໜຶ່ງ ຂຶ່ງມັນເໜືອນກັນມາກຈະຕ່າງກັນກີ່ຕຽງທີ່ມັນໄມ່ວິເສີ່ງເທົ່ານີ້ນ ໃນວັນຮູ່ນັ້ນ ເຫຼັກນໍາຮົດວິເສີ່ງປລອມມາດື່ນໃຫ້ພອມກີ່ກ້ອງ ພລັງຈາກເອາຮົດວິເສີ່ງໄປໜອນໄວ້ຍ່າງດີແລ້ວ ພອມໄມ່ຄິດສົ່ງສົຍອະໄໄ ເຫຼັບຮົດວິເສີ່ງປລອມມາແລ້ວກີ່ອອກເດີນກາງຕ່ອນໄປ

ເນື້ອມາຄື່ງນ້ຳນ ພອມກີ່ຕຽງເຫັກອດພ່ອແນ່ມ່ອຍ່າງລື່ໃຈ ແລ້ວກີ່ເລ່າເຮື່ອງຮົດວິເສີ່ງທີ່ເຫຼານ້າກລັບມາ ພ່ອວ່າມັນເປັນເຮື່ອງນໍາປະຫລາດມາກ ແລ້ວຄ່ອນຫ້າງຈະໄມ່ເຊື່ອເລື່ອດ້ວຍພອມຈົງເອາຮົດວິເສີ່ງມາວາງແລ້ວສົ່ງ

"ຮົດວິເສີ່ງ ພ ຈັດຂອງໃຫ້ດ້ວຍ" ເນື້ອສົ່ງຄຽບສາມຄັ້ງ ຮົດວິເສີ່ງນີ້ນກີ່ໄມ່ໄດ້ແສດງອະໄໄຮອອກມາເລຍ ຫ້າງຕົດເສື່ອຈົງພູດໜັ້ນວ່າ

"ລູກຈະພຍາຍາມຈະຫລອກພ່ອຂອງເຈົ້າວີ ? ແລ້ວນີ້ກັບນາໂຄຂ່ານີ້ໄດ້ອະໄໄກ້ຈົງ ຖ້າໄປເສີຍຕິ່ງນານອ່າງນີ້ແກ້ວ້ວ ? ".

พอมไม่รู้จะตอบอย่างไรดูก เขานึกไม่ออกว่าทำไงค่าสั่งจึงไม่ตีก็ดีลึกซึ้งแล้วแต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม พอมก็เริ่มต้นท่านาหากินเพื่อเลี้ยงท้องของตัวเองต่อไป

อ้วนก็ออกเดินทางเมื่อตนัน หลังจากเข้าสู่เรือการผักงานที่โรงเรือแล้ว เขาก็ต้องการที่จะออกໄปจอยกับลูกกว้างตามลำพังเมื่อตนัน เขายังเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสานภารณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างเล็กคนหนึ่ง และได้ลงท่านำอีก จะแตกต่างกันก็แต่เวลาหนึ่งนั้นเป็นโรงเรือยໄปแล้ว หลังจากที่อ้วนท่านำได้ระยะหนึ่งอย่างเป็นสุข และท่าทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมนายจ้างก็บอกเลิกจ้าง เพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกันเขาก็ได้รับลาตัวงานตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จะรับลาตัวนี้เป็นของขวัญแห่งการจากกัน ฉันให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เชอนไม่ได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ตั้งแต่ว่าเงินหรือทอง เมื่อเชือพูดว่า "เจ้าลา ยืดคอออก !" มันก็จะตามเป็นทรัพย์ของออกมากันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกันกับพอมที่สั่งโตะวิเศษบ่ออย ๆ อ้วนก็ทำเช่นนั้นเข้าช่องเรือก "เจ้าลา ยืดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยืดคอ และตามออกมานเป็นทรัพย์ของกลังลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื้อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไฟแรงหูอะไรเช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงแรมชั่วโมงสองโมงเจ้าแล้วที่ห้องนอนของพี่ชายของเขายิ่งแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุด แล้วยังเป็นเจ้ามือเลียงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงแรมด้วย และเมื่อเจ้าของโรงแรมมาเก็บเงินค่าอาหาร

"ขอเดียว ฉันจะໄปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอาร้าบูโตะพื้นหนึ่งออกໄปที่คอแม้ แลกกับร้าลงตรงหน้าลายที่ขึ้นอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งสั่งว่า

"เจ้าลา... ยืดคอออก !" ลาก็ยืดคอออก และตามเอาทรัพย์ของไว้ให้ออกมาตั้งกรุ่งกริ่งลงໄบ้ยังร้าบูโตะพื้นนั้น เจ้าของโรงแรมเห็นและได้ขึ้นทุกอย่างที่เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเข้าแล้วเขาก็ตรังໄปที่คอแม้เพื่อเอาลาออก เขายังรู้ว่า ลายที่ขึ้นอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขายังลากลับบ้านอย่างร้าเจิง เพราะรู้ว่าไกล็จจะติงบ้านอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอด้าที่จะบอกพ่อถึงความวิเศษของลาของเขายิ่งฟัง ทุก ๆ คนเข้าໄปยืนล้อมรอบลาเพื่อคุ้มครองของมัน

"เจ้าลา... ยืดคอออก" แต่ลาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมายเลย แม้แต่จะตามสักนิดเพื่อให้ทรัพย์ของไว้ให้ออกมา อ้วนรู้สึกหายหน้ามาก และรู้สึกว่าเขาอาจ

ตี แต่ลาก็ไม่ได้ตามเหรียญของออกมาให้เลือ ใจที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิม งานโรงเรือนยัง ๆ ก็เข้าเดยฟันเอาไว้ไว้ เขายังไม่แตะต้องมันอีกเลย

หลายเป็นผ่านไป ทางซึ่งเป็นลูกช่วยคนสุดท้องเรียนการวางแผนและกลับบ้าน ทางเป็นเด็กหนุ่มที่รู้ปร่างดี คราวนี้ก็เป็นคราวของเขาก็ต้องออกจากบ้านไปพ犹ภัยตามลำพัง เขายังเลือกเส้นทางเดียวกันกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากรบทช่วยร่างเล็ก ผู้ชั้นพี่ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีของดีวิเศษหลายอย่างคงจะให้ เมื่อเขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบช่วยร่างเล็กคนนั้น แล้วงักก้าดังงานทำ

ทางทำงานอย่างอุกรายเบียน แต่ไม่หนักนัก เมื่อทำงานได้หลายเดือน ชายร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกันที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อนุ่ม ลันไม่มีงานให้เชือกทำแล้ว และไม่ขอจากจะเก็บเกือไว้อีกเลย ต้องบอกกล่าวไว้เชือรู้ล่วงหน้า ลันอยากรจะให้ของดี ๆ แก่เชือ เนื่องกับที่ลันได้ให้แก่พี่ทั้งสองของเชือไปแล้ว แต่จะให้อย่างไรดี เมื่อเชือถูกเรียกชื่อว่า "ทางแม่แต่พี่เชือ นายกอมกับนายอ้วน ยังเอาของดี ๆ ไปทำหายได้ เพราะความงามของเข้า แล้วกับเชือจะเกิดอะไรขึ้น เอานี้ไปดีกว่า อุ่นใจจะช่วยเชือได้มาก เชือเพียงแต่พูดว่า "ไม่เท้าจงออกแบบจากถุง !" ไม่เท้าก็จะออกแบบต่อสู้ให้เชือมันจะตีไป ๆ จนกว่าเชือจะบอกว่า "ไม่เท้ากลับเข้ามาในถุง"

นักวางแผนหนุ่ม ตอบขอบคุณพี่ชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สชาดยถุงชั้นนำ แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขายังไม่ต้องใช้ไข่ไม่เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใครลักคนเดินผ่านไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเข้า ก็คงจะไม่มีใครยกหัวใจมา ก่อเรื่องให้เดือดร้อน นอกจากร้านน้ำ ครัวที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกแบบ เท่าและไม่เข้า เขายังใช้ไข่ไม่เท้าในถุงนั้นและเป็นอาชุด ไม่สุนัขไป

ใจที่สุดทางเดินทางมาถึงโรงแรมที่พี่ชายทั้งสองของเข้าต้องเสียทองวิเศษไป เจ้าของโรงแรมเดียวที่มีชีวิตอยู่สุชสราราษ แต่ก็ชั้นไม่หายขาดอย่างหาอุกาส ที่จะไม่ยอมสิ่งของจากผู้มาพกอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน ทางได้ฝากรถไว้กับเจ้าของโรงแรมและสั่งว่าให้รักษากองอันมีค่าให้ด้วย และอย่าได้พูดว่า "ไม่เท้า... ออกแบบจากถุง !" เป็นอันขาด

เพราฯคราชรู้เลี่ยด้วยว่าของในถุงมีคุณสมบัติที่แปลงประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมาก
นายแก่คนที่พุดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมแม้ได้ประโยชน์มากมากจากโต๊ะวิเศษและลาวิเศษ ที่
เขานำมา แต่ก็ยังคิดอย่างไฉชช่องวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้เขานี้ได้
เมื่อจังกลับขึ้นไปขึ้นบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังด้อยอย่างใจเต้น รับร้องทันทีว่า

"ไม่เท้า... อุกมาจากถุง!" ทันใดนั้น ไม่เท้าก็อุกมาจากถุง ตรงเข้า
ตีเจ้าของโรงแรมเขียวไปทั้งตัว เขายังแต่จะร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่า
สงสารและวิงชี้น้ำป่าหน้ากวาดเขียน

"สมน้ำหน้าแก้แล้ว" ร่งพุดขึ้น "ฉันขออภิภูมิแก่นี้แหลกที่ซ้อมเอาโต๊ะวิเศษ
และลาวิเศษของพี่ฉันไป"

เจ้าของโรงแรมซึ่งส่งเสียงโอดคราย ร้องบอกว่า

"เริ่ว ช่วยฉันที่ มันจะฆ่าฉันตาย ฉันจะคืนให้หมู่โต๊ะและลาวิเศษ เริ่วเข้า
ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นิภาตเขียนก็เรียกไม่เท้าว่า "ไม่เท้า กลับเข้ามาในถุง" ซึ่งไม่เท้าก็ทำ
ตาม เจ้าของโรงแรมตีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมกับคืนโต๊ะและลาวิเศษให้ทางกลับบ้าน
รวมรวมมัดหางบนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พืช้ายทึ่งสองคนของร่องดีใจอย่างที่สุด เมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ดังเดิม ตน
ที่เป็นครัวจะขอบใจก็ต้องช่วยที่เขาเรียกว่าร่อง ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าคลาดเคลื่อน
แหลมกว่าเขาทึ่งสองเสียงอีก

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ

คำชี้แจง

1. เมื่อมักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนขอเข้าเพื่ออ่านให้นักเรียนร่วมฟังคำลั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจถูกไม่เข้าใจ ไปประกอบมือถ่านหันท์
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องซ่อนก่อนแล้วค่อยอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนด
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจนก่อนเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนอ่านบทท่อน จนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครุบอกรว่า "หมดเวลา" ให้นักเรียนลงชื่อเรื่องที่อ่านทันที

เรื่องย่อ

พ่อค้าคนหนึ่งปลูกข้าวฟ่างในสวนหลังบ้าน วันหนึ่งเขายกน้ำว่า
มีจิราภิญญา เข้าบึงเรียกสูก ๆ ทั้งสามคนเพื่อแบ่งเวรเฝ้าสวน
เมื่อลูกคนโตและคนที่สองเฝ้าเวร ข้าวฟ่างก็ยังถูกจิราภิญญาเหมือนเดิม
คนที่สามเป็นเวรของน้องคนสุดท้อง เข้าบึงขอได้และตั้งชื่อว่าโรจาร
ต่อมาก็สามคนไปช่วยเจ้าหนูิงให้พ้นจากคำสาป น้องคนสุดท้องช่วย
เจ้าหนูิงได้และแต่งงานกับเจ้าหนูิง

เจ้าชรกี่น่ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มีบุตรสาวคนเดียว ขายของชำที่ให้กู้มา บ้านเป็นส่วนที่ตั้งอยู่และให้เช่า ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขายังคงรับภาระดูแลสวนอยู่ แต่ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธชั้นมากทันที เพราะเขาชอบสวนตรงมุมที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดที่จะจับขโมยเอาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือมีฉันท์นักส่องให้ต่ำร屋จะไปในฐานที่มั่นคงรักษาอยู่ตั้งสามของเขามีอยู่ มุสตอฟ่า ข้ามา และอีสมาแอล เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีข้อมูลหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเข้าฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจริง ๆ เราจะต้องจับขโมยที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ให้ได้ พ่อจึงขอจากจะให้ลูกทึ้งสามเปลี่ยนเวรกันเฝ้า ใจรับขโมยได้พ่อจะให้รางวัลอย่างงาม"

มุสตอฟ่า ลูกชายคนโตอยู่ในรีสอร์ท เขายังคงปืนและกระสุนหลายนัดพร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขายังคงเสื้อคลุมตัวให้ญี่ปุ่นและป้ออนอยู่ในพื้นไม้ แต่อาการติดกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสตอฟาง่วงและไม่กันจะรู้จะไร้กันหลับไปเสียแล้ว เมื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขายังคงต้องตกใจแทบลืมสติที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุ่มใหญ่ถูกตัดไปอีก เขายังเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราความเห็นด้วยกันเข้าจังหลับไป พ่ออึ้งใจมากชนิดต่าว่าแม่ประชดประชันว่าช่างเป็นคนเฝ้าที่ดีจะไร้อย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมด้วยปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว

คืนต่อไปเป็นเวรของข้ามา ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องเฝ้าสวน เขายังคงอาวุธชนิดเดียวกับที่พ่อนำโตได้ เตรียมเมื่อคืนนี้ แต่ด้วยกระบวนการอันโนด และเสือกอีกเส้นหนึ่ง แต่อาการติดกลางคืนทำให้เขาง่วงตัวยังเหมือนกัน หลังจากที่ได้หายหลาຍครั้ง เขายังรู้สึกว่าหนังตาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขายังคงตื่น แล้วก็หลับไปโดยไม่กันจะรู้จะไร้เลย รุ่งขึ้น เขายังคงรู้สึกว่าเขากลับตัวไปอีกมาก ยามารู้สึกละเอียดและกล้าฟุ่มมาก ครั้งนี้เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พุดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อีกเฝ้ากันอีกต่อไปแล้วล่ะ"

คืนที่สามเป็นวันของอีสเม่าแอลลูกคนสุดท้อง เขายังไม่ได้เตรียมอาหารอะไรไว้เลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเดือนแล้วก็ตาม อีสเม่าแอลล้มวิธีที่จะทำให้ตนสองคนตื่นอยู่เสมอ เขายังคงเตรียมหากึงไนที่มีหนามไว้มากมากเอาไว้ปุ่น ๆ ไว้แล้ว ที่เขายังซ่อนตัวอยู่ หนามจะดอยบง จมูกเข้าทุกครั้งที่เขาระเบิดสีปุ่น ยังจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อีสเม่าแอลล์ก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อไก่เที่ยงคืน เขายังได้ยินเสียงฝีเท้าดังกุก กุก เสียงนี้เข้ามาใกล้ทุกที จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ปลุกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อีสเม่าแอลดิต "คราวนี้ละ ฉันได้ตัวเธอละ ไหน ๆ เชือกอยู่ไหน?" แล้วอีสเม่าแอลก็ล้วงเชือกออกมานาจากกระเบื้องห้องเกง ผลักกึงไม้ที่มีหนามออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึงเขาก็ต้องล้มตาเบิกกว้าง ใจรณะคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราษชอมยกศอกลูกม้าตัวเล็ก ๆ นำรักอย่างเหลือเกิน อีสเม่าแอลดีใจมาก ടวยเขนพาเนื้อลูกม้ายอนให้จับแต่อดยัง ละยอมเดินตามเข้าคอก

อีสเม่าแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเข้า ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พึ่งสองตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวงเข้าเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงกับลูกให้ตื่นขึ้น แล้วหันสองคนก็พูดเขายังและล้อเลียนไปด้วยว่า อีสเม่าแอลช่างเป็นคนเป้ายวามที่ต้องรออย่างนี้ แม้แต่จะเป้าอยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พึ่งสองนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตสาห์อยู่กันได้ตลอดคืน

"พี่จังเก็บค่าล้อเลียนไว้ให้ตัวเองก่อ ตามฉันมาดูนี่ฉันจะให้ดูเจ้าจารที่ช่อมยข้าวฟ่าง"

ทึ่งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเข้าไปที่คอกม้า ชั่งน้ำหนักม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ ลูกม้ายืนตุ้ยเข้าด้วยตาอันสุกใส่และกลมโต ไม่มีครรุขรื้อของได้ว่ามันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีลีเป็นสีเงินทึ่งตัวเศรษฐีดีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก้อีสเม่าแอล จึงเขาก็แสนจะมีความสุข กับรางวัลชนนี้และเรียกมันว่า "จาร"

เวลาได้ล่วงเลยไป พื้นของห้องสามก็ได้ช่าว่าเล่าล้อว่า มีเจ้าหนูผู้ทรงค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ชั่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหนูผู้ดี

เพราจะทางขึ้นไปนั่นลืมมาก แต่ถ้าไตรกีตามขึ้นไปได้ และไปวนปราสาทนั้นสามารถกีดช่วยเจ้าหนูให้พ้นจากคำสาปและจะได้แต่งงานกับเจ้าหนูด้วย มีชาห์นุ่มเป็นจำนวนมากได้พอยาขนมปันเข้าขึ้นไปแต่ก็ต้องลืมกลงมาตายอยู่แทนเชิงเขาทั้งสิ้น

เมื่อเรื่องราวอันประหลาดและน่ากลัวนี้มาเข้าหูฟังก็งงสาม พวกราชก้ออย่างจะลงคุณว่าจะโชคดีปืนขึ้นเขาและช่วยเจ้าหนูได้หรือไม่ มุสตอฟาราและญาามาต่างก็ชื่นม้านุ่มแข็งแรงคนละตัว และทำเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปูขึ้นออกมาตรฐานจับพื้นไม้ให้ลื่นส่วนอีสماแอลก้ออกໄไปเหมือนกันพร้อมด้วย "โจร" ลูกม้าของเข้า เขาก็งงสามก้ออกเดินทางเพื่อเลี้ยงโชคต่อไป

ไม่นานนักเข้าก้อมาถึงเชิงภูเขาแก้ว ผู้ชายคนโตเป็นผู้ล่องก่อน แต่ม้าของเข้าลืมกลงมาที่เชิงเขา ยกมาที่หัวของเข้าขึ้นไปบ้าง แต่ม้าของเข้าก็ลืมกลงมาจากหน้าพาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของอีสماแอลบ้าง เข้าขึ้นชั้น "โจร" แล้วก้ออกเดินทาง เสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับ ๆ "โจร" ไม่ยอมหยุดรังคงเดินต่อไปจนถึงยอดเขาและกุก กับ ๆ ต่อไปวนปราสาทจนครบสามรอบ "โจร" คล่องมากดูราวกับว่ามันเคยเดินมาก่อนสักร้อยครั้งก็ไม่ปาน แล้ว "โจร" ก็หยุดตรงหน้าประตูปราสาท ประตูเปิดออกมีเจ้าหนูส่ายพร้อมมองคุณรีดเดินเข้ามาหาเข้า เจ้าหนูแต่งองค์ด้วยไหมและประดับด้วยทอง เจ้าหนูด้วยรับอีสماแอลผู้ซึ่งช่วยเชือให้พ้นจากคำสาปอย่างอบอุ่น อีสماแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหนู

เจ้าหนูเดินไปที่ลูกม้า ยกมือขึ้นสูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวดี ทำไมถึงหนีจากฉันไปเลีย ไม่มีเชือฉันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาช้าๆ งานเดียวของอิสรภาพของฉันลงไปเที่ยวบ้างล่าง คราวนี้เชืออย่างนี้เราไปอีกนะ"

อีสماแอลจึงได้รู้ว่าเจ้า "โจร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของเจ้าหนู เขายังภาคภูมิในตัวเองและมีความสุขที่เข้าจะได้เจ้าหนูและม้าพร้อม ๆ กัน

หลังจากที่พิชัยทั้งสองของเข้าพื้นที่น้ำ พวกราชก้อไม่เห็นน้องชายของเข้าอีกเลย เพราจะอีสماแอลได้ขึ้นไปคุยบนปราสาทอย่างไรไม่ต้องกังวลกันเรื่องของโลกภายนอกอีกต่อไปแล้ว เขายังมีความสุขอยู่กับเจ้าหนูในปราสาทวิเศษนนยอดภูเขาทั้งสิ้น

การอัลลิ่งช่วยเสริมความดีระหว่างเด็ก
ด้วยคำถายแกรกระหว่างเรื่อง

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อมทั้งตอบค้ำถายที่แกรกระหว่างเรื่องพร้อมทั้งตอบค้ำถายเมื่อหนึ่งในใจด้วย
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจ กับเรื่องที่อ่านให้ลึกซึ้ง
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านบททั้งหมด จนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบุกมา “หมดเวลา” ให้นักเรียนล็อกเรื่องที่อ่านทันที

ເຈົ້າ ດັຈ ທີ່ນໍາຮັກ

ໃນເນື່ອງ ຈະ ໄນໃໝ່ພົດຕ້າງໜີ່ມີຄື່ອງອຳນົມຢູ່ ເຫັນບ້ານທີ່ໃຫຍ່ມາກ ຫ້າງໜັງບ້ານເປັນ ສ່ວນທີ່ທັງສ່ວຍແລະໃຫຍ່ໂຕ ຂຶ່ງສ່ວນທີ່ໃຊ້ເປັນກໍປຸລຸກຂ້າວຝາງ ວັນທີ່ໃນປລາຍຄຸຫນາວ ພົດຕ້າ ອອກໄປເດືອນເລື່ອນໂຮບ ຈະ ສ່ວນ ເຫັນວ່າດັນຂ້າວຝາງຊື່ເນື່ອວານຍັງເຂົ້າວ່າຈົ່ນຕັນອູ່ ໄດ້ອູກ ມືອດີມາຕັດທີ່ເກີດໂຄນໄປເສີຍແລ້ວ ພົດຕ້າກີ່ຮູ້ສຶກທຸດທິດແລະໂກຮ້ອມມາກັນທີ່ ເພຣະເຂົາຂອບສ່ວນ ດຽວມຸນທີ່ເຫັນປຸລຸກຂ້າວຝາງໄວ້ມາກ ຈຶ່ງຄືດທີ່ຈະຈັບຂ່າຍເອາຕົວມາລົງໂທໜ້າໄດ້ ພ້ອມມືອະນຸກີ່ສົງ ໃຫ້ຕ່າງວ່າໄປໃນຫຼານທໍາລາຍກົບພົນຂອງຜູ້ອື່ນ ເນື່ອຄົດໄດ້ກໍ ເຮັດວຽກລູກໜ້າທີ່ສ່າມຂອງເຫັນເຖືອ ມຸສົກພາ ຍານາ ແລະອື່ນມາແອລ ເລົາເວື່ອງໃຫ້ພັງ

"ເນື່ອດືນ" ເສົ່າງສື່ເວັ້ນເວື່ອງ "ມີຂ່າຍຄະໜີ່ເຂົ້າມາໃນສ່ວນຂອງເຮົາມັນຕົກເອາ ຂ້າວຝາງອ່ອນ ຈະ ຂອງພ່ອໄປໄດ້ ພົດໂກຮ້ອມຈົງ ເພຣະຕັດທີ່ຈັບຕົວຂ່າຍທີ່ບຸກຮູກເຂົ້າມາໃນສ່ວນ ດືນນີ້ໄດ້ ພ້ອມຈົງອໝາກຈະໃຫ້ລູກທັງສ່າມເປົ້າຢືນເກົ່າໄຟ້ ໄດ້ຈັບຂ່າຍໄດ້ພ້ອຈະໃຫ້ຮ່າງວັດ ອ່າງຈານ"

ມຸສົກພາ ລູກໜ້າຄົນໂຕອູ່ເວົ້າດືນແຮກ ເຫັນເຫັນປັນແລກຮະສູນຫລາຍນັດ ພຣ້ອມຕ້ວຍຕາມທີ່ຄົມກົບທີ່ເລີ່ມ ອາຫາຮແລະເຄື່ອງດົ່ມ ເຫັນສ່າມເລື້ອຄຸນຕ້າງໜູ່ແລະສ່ອນອູ່ ໃນພຸ່ມໄມ້ ແຕ່ອາກາສຕອນກລາງດືນໃນຄຸຫນາວກໍາໄຫ້ນຸ້ມສົກພາງຈ່າງແລະໄຟ້ກັນຈະຮູ້ອະໄຮກໍ໌ກັບປັບປຸງ ເສີຍແລ້ວ ເກື່ອດືນຂຶ້ນໃນວັນຮູ່ຈັກເຫັນເຫັນວ່າພົນສົ່ງສົດທີ່ເກີດຂ້າວຝາງອ່ອນ ຈະ ພຸ່ມໄຫຍ່ອູກ ຕັດໄປອັກ ເຫັນຈໍາເປັນຕ້ອງສ່າງກັບພ້ອງວ່າເພຣະຄວາມເໜີດເຫັນໂຍເຫັນຈັງຫລັບໄປ ພ້ອມຈົງ ອາກນາກໜີ້ພູດດ່າວ່າແຄມປະສົດປະສົນວ່າຫ້າງເປັນຄົນເຟົ້າທີ່ດີຂອງຢ່າງນັ້ນ ນໍາຈະຄູກລັກ ເອາໄປພຣ້ອມຕ້ວຍປັນແລະດາບ ແກນທີ່ຈະເປັນຂ້າວຝາງເພື່ອຢ່າງເດືອກ

1. ພ້ອມມີຄວາມຮູ້ສຶກໂກຮ້ອມເປັນເພຣະເຫດໄດ
2. ພ້ອມດີວິວກາຮອຍຢ່າງໄຮກໍທີ່ຈະຈັບຂ່າຍ

ດືນຕ່ອງໄປເປັນເວົ້າຂອງຍໍານາ ລູກຄົນທີ່ສອງຂອງເສົ່າງສື່ທີ່ຈະຕົອງເຟົ້າສ່ວນ ເຫັນເຫັນອ່າວຸຍ່ນິດເຕີຍກັບທີ່ພົນໂຕໄດ້ເຫັນມີເນື່ອດືນນີ້ ແຄມຕ້ວຍກະຮບອງອັນໂຕ ແລະ ເຂືອກ

อีกเส้นหนึ่ง แต่อากาศตօนແກລາງគືນທ່າໃຫ້ເຂາງຈ່ວງດ້ວຍເໜືອນກັນ ພລັງຈາກທີ່ໄດ້ນາວຫລາຍຄົງ
ເຂາກີ້ສຶກວ່າພັນຕາເຮີມທັນກັບຫຼຸກທີ່ ເຂົາສັປ່າງກ ແລ້ວກີ້ລັບໄປໂດຍໄນ່ກັນຈະຮູ້ອະໄຮເລຍ
ຈຸ່ງຂັ້ນເຂົາເຂາກີ້ເຫັນວ່າໜ້າວຳກຳລັກຕົດໄປອົກນາກ ຍາມາຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈແລກລັວພ່ອນາກ
ຄົງນີ້ເສີ່ງສິ່ງໃກ່ມາກຈົງ ທີ່ ພຸດວ່າ "ຄຣາວນີ້ລູກຄນທີ່ສໍາມຄງຈະນອນໜັບໄປອືກ ແລະຄອງໄມ່ມີ
ໜ້າວຳກຳລັກຕົດໄປແລ້ວລ່າ" "

គືນທີ່ສໍາມເປັນເວົຮຂອງອື່ສມາແລກລູກຄນສຸດທ້ອງ ເຂາໄນ່ໄດ້ເຕີຍມວາງູຮອະໄຮໄປເລຍ
ທີ່ງແນ້ນຟີ້ ຈະເຕືອນແລ້ວກີ້ຕາມ ອື່ສມາແລກລູກຄນທີ່ຈະກ່າໃຫ້ຕົນເອງອູ້ເສມອ ເຂາຈົດແຈງເຕີຍມ
ຫາກົງໄນ້ກີ້ມື້ນາມໄວ້ມາກມາຍເຂາໄປສຸມ ຖ້າແກວ ທີ່ເຂາຈະຊອນດ້ວຍອູ້ໜ້າມທີ່ຈະຄອຂ
ແກງຈຸ່ງກີ້ສຶກຄົງທີ່ເຂາເຮີມສັປ່າງກ ມັນຈະກ່າໃຫ້ເຂາຕື່ນຂັ້ນ ດ້ວຍວິທີນີ້ອື່ສມາແລກກີ້ໄນ່ໄດ້ນອນໜັບ
ເນື້ອໄກລ້ເຖິງគືນ ເຂາກີ້ໄດ້ອີນເສື່ອງຝີເທົ່າດັ່ງກຸກກັກ ເສື່ອງນີ້ເຂົາມາໃກ້ລຸກທີ່ ທີ່ຈົນທີ່ສຸດກີ້ໄດ້ອີນ
ເສື່ອງດັ່ງນາຈາກທີ່ ທີ່ ປຸລູກໜ້າວຳກຳລັກອູ້ໜ້າ "ອາ" ອື່ສມາແລກຕິດ "ຄຣາວນີ້ລະ ຈັນໄດ້ຕ້າເຫຼວລະ
ໄໝນ ທີ່ເຊື່ອກອູ້ໄໝນ?" ແລ້ວອື່ສມາແລກກີ້ລ້າງເຊື່ອກອກມາຈາກກະເປົາກາງເກົງ ພັດກົງໄນ້
ກີ້ມື້ນາມອອກໄປ ແລ້ວດ້ອຍ ທີ່ ຍ່ອງໄປກີ້ປັບປຸງໜ້າວຳກຳ ແຕ່ເນື້ອມາຄົງເຂາກີ້ຕ້ອງລື່ມຕາເບິກ
ກວ້າງ ໄດ້ຈະຕືດວ່າມັນຈະເປັນຍ່າງນີ້! ເພຣະຫົມຍົກກີ້ລູກມ້າຕ້ວເລັກ ທີ່ ນ່າວັກອ່າງ
ເໜືອເກີນ ອື່ສມາແລກຕິດໃຈນາກ ໂດຍເພາະເນື້ອລູກມ້າຍອມໃຫ້ຈັບແຕ່ໂດຍຕີ ແລະຍອມເດີນຕາມ
ເຂົາຄອກ

ອື່ສມາແລກຍັງມີເວລາເໜືອອົກນາກທີ່ຈະກັບໄປນອນໜັບອ່າງສປາຍໃຈໃນຫຼອງຂອງ
ເຂາ ຄຣີນຄົງວິນຈຸ່ງຂັ້ນ ພັກັງສອງຕື່ນຂັ້ນແລກເຕີຍມຕ້ວຈະລົງໄປກີ້ສ່ວນ ພວກເຂາເຫັນນອງຫ້າຍ
ນອນໜັບສິນກອູ້ບັນເຕື່ອງກີ້ປຸລູກໃຫ້ຕື່ນຂັ້ນ ແລ້ວກັງສອງຄົນກີ້ພູດເຫັນເຊີຍແລ້ວລື້ອເລື່ອນໄປດ້ວຍວ່າ
ອື່ສມາແລກຫ່າງເປັນຄົນເຝົາຫານທີ່ຕືອະໄຮຍ່າງນີ້ ແນວດຕ່ຈະເຝົາອູ້ກີ້ສ່ວນກີ້ຍັງອູ້ໄນ່ໄດ້ຕລອດគືນ
ພັກັງສອງນີ້ແນ້ຈະໄນ່ເກັ່ງກາຈອະໄຮແຕ່ອໜ້າຍກີ້ຍັງອຸດສໍາຫຼືກັນໄດ້ຕລອດគືນ

- | |
|--|
| 3. ເຫດໄດ້ພ້ອຕ້າຈັງພຸດວ່າ "ຕ່ອໄປນີ້ຄົງໄມ່ມີໜ້າວຳກຳໃຫ້ເຝົາອືກແລ້ວ"
4. ມຸສຕອຟາມືວິທີກາຮອຍ່າງໄຮແຕ່ອໜ້າຍກີ້ຍັງອຸດສໍາຫຼືກັນໄດ້ຕລອດគືນ |
|--|

"พี่จงเก็บค่าล้อเลี้ยนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉบับมาตรฐานจะให้คุณเจ้าของที่ขายห้าวฟาง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเข้าไปที่ห้องม้า ซึ่งห้องลูกม้าที่แสนประหลาดนี้ไว้ลูกม้ายืนดูเข้าด้วยตาอันสุกใส่และกลมโต ไม่มีครรภ์หรืออกไถ่ไว้มันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทึบตัวเศรษฐีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก่อิสามาแอล ซึ่งเขาเก็บแสนจะมีความสุขกับรางวัลชิ้นนี้และเรียกมันว่า "โรร"

เวลาได้ล่วงเหลือไป พี่น้องทั้งสามก็ได้ห้าวเล่าสืบว่า มีเจ้าหนิงองค์หนึ่งลูกสาวปอญในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีครรภ์สามารถจะช่วยเจ้าหนิงได้ เพราะทางขันไปนั้นล้นมาก แต่ถ้าใครก็ตามขันไปได้ และไปวนปราสาทนั้นสามารถก็จะช่วยเจ้าหนิงให้พ้นจากค่าสาปและจะได้แต่งงานกับเจ้าหนิงด้วย มีชายหนุ่มเป็นจำนวนมากได้พยากรณ์เป็นเข้าขันไปแต่ก็ต้องลื้นตกลงมาตายอยู่แทนเขาก็งี้ลื้น

เมื่อเรื่องราวดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันในหมู่คนทั่วประเทศ พวกเขาก็พยายามจะลองดูว่าจะสามารถช่วยเจ้าหนิงได้หรือไม่ มุสตอบฟ้าและยามาต่างก็ชื่อม้าหนุ่มแหงแรงคนละตัว และทำเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปุ่ยน่องมาดอยจับพื้นไม้ให้ลื้นส่วนอิสามาแอลก็ออกໄไปเหมือนกันพร้อมด้วย "โรร" ลูกม้าของเข้า เขายังสามก็ออกเดินทางเพื่อเลียงใช้คดต่อไป

5. เพราะเหตุใดอิสามาแอลจึงเรียกลูกม้าตัวนั้นว่า "โรร"

6. ลูกม้าที่จับได้มีลักษณะอย่างไร

ไม่นานนักเขาก็มาถึงเชิงภูเขาแก้ว พี่ชายคนโตเป็นผู้ล่องก่อน แต่มาช่องเขาลื้นตกลงมาที่เชิงเขา สามารถที่จะขึ้นไปบ้าง แต่ม้าของเขาก็ลื้นตกลงมาจากหน้าผาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของอิสามาแอลบ้าง เขายืนชี้ "โรร" แล้วก็ออกเดินทาง เสียงฝีเท้าม้าดังกึกกับ ๆ "โรร" ไม่ยอมหยุดยั้งคงเดินต่อไปจนถึงขอบเขา

แลจะกูกับ ๆ ต่อไปวนปราสาทจนครบสามรอบ "จาร" คล่องมากดูราวกับว่ามันเคยเดินมาถ่อนลักษณะครั้งกี้ไม่ปาน แล้ว "จาร" ก็หยุดตรงหน้าประตูปราสาท ประตูเปิดออก มีเจ้าหญิงสายพร้อมองค์หนึ่งเดินเข้ามาหาเชา เจ้าหญิงแต่งองค์ด้วยไหมและประดับด้วยทอง เจ้าหญิงต้อนรับอีสманาแอลผู้ซึ่งช่วยเชอให้พ้นจากค่าสาปอย่างอบอุ่น อีสманาแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหญิง

เจ้าหญิงเดินไปปีกหลอกม้า ยกมือขึ้นลูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวตีก์ ทำไงถึงหนีจากฉันไปเลี้ยง ไม่มีเชอฉันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาชั่วโมงเดียวกอง อิสรภาพของฉันลงไปที่ยวังล่าง คราวนี้เชออย่างหนึ่งเราไปอีกนะ"

อีสманาแอลจิงใจรู้ว่าเจ้า "จาร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของเจ้าหญิง เชาจึงภาคภูมิในตัวเองและมีความสุขที่เชาจะได้เจ้าหญิงและม้าพร้อม ๆ กัน หลังจากที่ฟื้นตัวแล้วเชาฟื้นขึ้นมา พากเชาก็ไม่เห็นน้องชายของเชาอีกเลย เพราะอีสманาแอลได้ขึ้นไปอยู่บนปราสาทอย่างไม่ต้องกังวลกับเรื่องของโลกภายนอก อีกต่อไปแล้ว เชามีความสุขอยู่กับเจ้าหญิงในปราสาทวิเศษบนยอดภูเขาแห่งนั้น

- | |
|---|
| <ol style="list-style-type: none"> 7. กฎสตอฟามีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้ม้าของตัวเองไม่ลื่นหล่น 8. อีสманาแอลรู้ได้อย่างไรว่า "จาร" เป็นม้าของเจ้าหญิง |
|---|

เรื่อง เจ้าปีรที่น่ารัก

**การอัศสิ่งช่วยเหลือความคิดรวบยอด
ด้วยภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง**

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอ่านเพียงอ่านให้นักเรียนรอผังคำสั่งจากครุ
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถือทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแผนภูมิเรื่องที่อยู่ท้ายเรื่อง เพื่อจะเข้าใจให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องดียิ่งขึ้น
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยานบันทึกความเข้าใจ กับเรื่องที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านยากก็อ่าน ละลาก็อ่านจนกว่าจะเข้าใจจนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครุขอว่า “ หมุดเวลา ” ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่อ่านทันที

เจ้าชราที่น่ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มีเงินตั้งอาชัยอยู่ เขายังมีบ้านที่ใหญ่มาก ห้องหลังบ้านเป็นสวนที่ทั้งสวยงามและใหญ่โต ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขายังว่าต้นข้าวฟ่างซึ่งเมื่อวานยังเรียกว่าซ่อนอยู่ ได้ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธมากทันที เพราะเขายังชอบสวนตระหง่านที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดว่าจะจับขอมาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือจะลักน้ำก็ส่งให้ตำรวจไปในฐานที่กฎหมายกำหนดของผู้อื่น เมื่อคิดได้ก็เรียกลูกชายทั้งสามของเขามาด้วยสตอฟ่า ตามมา และอีกสาม媪ล้วน เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีช่องคนหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเราข้าวฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจัง ๆ เราจะต้องจับตัวขอมาที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ให้ได้ พ่อจึงอยากรู้ว่าลูกทั้งสามเปลี่ยนเวรกันฝ่า ใจรับขอมาได้พ่อจะให้รางวัล อธิบายตาม"

มุสตอฟ่า ลูกชายคนโตอยู่ เวลาคืนแรก เขายังเรียนปืนและกระสุนหลายนัด พร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขายังรวมเสื้อคลุมตัวไว้ทั้งหมดและซ่อนอยู่ในพุงไม้ แต่อาการตื่นกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสตอฟ่าง่วงและไม่ทันจะรู้อะไรก็หลับไปเสียแล้ว เมื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขายังคงต้องตกใจแทนสั้นสติก่อนที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุงใหญ่ถูกตัดไปอีก เขายังเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราความเห็นเด่นเช่นจิงหลับไป พ่อยังโกรธมากขึ้นพูดว่า "แรมปะชดประชันว่าช้างเป็นคนฝ่าที่ดีอะไรอย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมด้วยปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว"

คืนต่อไปเป็นเวรของยาด ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องฝ่าสวน เขายังเรียนอาวุธนิดเดียวกับพี่คนโตได้ เขายังเมื่อคืนนี้ แรมด้วยกระบอกอันโต และเชือกอีกเส้นหนึ่ง แต่อาการตื่นกลางคืนทำให้เขาง่วงด้วยเหมือนกัน หลังจากที่ได้หายหลับครึ่ง เขายังรู้สึกว่าหนังตาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขายังสับหนก แล้วก็หลับไปโดยไม่ทันจะรู้อะไรเลย รุ่งขึ้น เข้าเช้าก็เห็นว่าข้าวฟ่างถูกลักตัดไปอีกมาก ยาดรู้สึกจะอ้ายใจและกลัวพ่อมาก ครั้นนี้เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พุดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อยู่ฝ่ากันอีกต่อไปแล้วล่ะ"

คืนที่สานเป็นเวรของอีสเม่าแอลลูกคนสุดท้อง เช้าไม่ได้เตรียมอาวุธอะไรไปเลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อีสเม่าแอลมีวิธีจะทำให้ตนเง่งตื่นอยู่เสมอ เข้าจัดแจงเตรียมห้ากิ่งไม้ที่มีหนามไว้มากมายเอาไว้ปุ่น ๆ ไว้แล้ว ๆ ที่เข้าจะขอนตัวอยู่ หนามจะด้อยแกง จนกว่าเขาถูกครึ่งที่เข้าเริ่มสีบหงก มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อีสเม่าแอลก็ไม่ได้นอนหลับ เมื่อไก่เกี้ยงคืน เขา ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังกุก กุก เสียงนี้เข้ามาไกลูกทุกตี ๆ จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ๆ ปลุกช้าวฟ้างอยู่ "อา" อีสเม่าแอลคิด "คราวนี้ล่ะ ฉันได้ตัวเชือลละ ไหน ๆ เซือกอยู่ไหน?" และอีสเม่าแอลก็ล้างเซือกออกมากจากกระเบ้ากางเกง ผลักกิ่งไม้ที่มีหนามออกໄไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงช้าวฟ้าง แต่เมื่อมาถึงเขาก็ต้องลืมตาเนิก กว้าง ใจรณะดิตว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะช้อมากที่อีสเม่าไม่ได้ลูกม้าตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างเหลือเกิน อีสเม่าแอลดีใจมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้าขอนให้จับแต่โดยดี และยอมเดินตามเข้าคอก

อีสเม่าแอลหงษ์ไม่เวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเข้า ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พึ้งสองตีนขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวกราชเห็นน้องชาย นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงกับปลุกให้ตื่นขึ้น และพึ้งสองคนก็พูดเขาย้ายแล้วล้อเลียนไปด้วยว่า อีสเม่าแอลซ่างเป็นคนเฝ้าขามที่ต้องไร้เชื่อต่อ แม้แต่จะเฝ้าอยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พึ้งสองนั้นแม้จะไม่เก่งการอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตสาห์อยู่กันได้ตลอดคืน

"พี่จงเก็บค่าล้อเลียนไว้ให้ตัวเองເ科教ะ ตามจันมادุนี่ชั้นจะให้ดูเจ้าจระกิ้งโนมยช้าวฟ้าง"

หึ้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเข้าไปที่คอกม้า ชั่งลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ ลูกม้ายืนดูเข้าด้วยตาอันสุกใส่และกลมโต ไม่มีครรภ์หรือปกติได้ว่ามันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทึ้งตัว เศรษฐีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก้อีสเม่าแอล ชั่งเขาก็แสนจะมีความสุข กับรางวัลนี้และเรียกมันว่า "จระ"

เวลาได้ล่วงเลี้ยงไป พื้นรองหึ้งสามก็ได้ช้าวเล่าล้อว่า มีเจ้าหนิงองค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ชั่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหนิงได้

เพราจะทางหันไปนั่นลืมมาก แต่ถ้าไครก็ตามหันไปได้ และไปวนป่าราษฎร์นั้นสามารถก็จะเข้าใจเจ้าหนูให้พ้นจากค่าสาบและจะได้แต่งงานกับเจ้าหนูด้วย มีชัยหนุ่มเป็นจำนวนมากได้พยายามเป็นเข้าขันไปแต่ก็ต้องลื้นหลวงมาด้วยอุ้ยแทบเชิงเข้าทั้งสั้น

เมื่อเรื่องราวอันประหลาดและน่ากลัวนี้มาเข้าหูฟันของทั้งสาม พวกรักกิ้ง อยากจะลองดูว่าจะโชคดีเป็นขันเข้าและเข้าใจเจ้าหนูได้หรือไม่ มุสตอฟ้าและญาามาต่างก็ชื่อม้าหนุ่มแข็งแรงคนละตัว และท่านเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปุ่นออกมากอขับพื้นไม่ให้ลื่น ส่วนอีสماแอลก็อกไปเนื่องกันพร้อมด้วย "จูร" ลูกม้าของเข้า เข้าทั้งสามก็ออกเดินทางเพื่อเสียงโชคต่อไป

ไม่นานนักเข้าก็มาถึงเชิงภูเขาแก้ว พิชัยคนโตเป็นผู้ล่องก่อน แต่ม้าของเข้าลื้นหลวงมาที่เชิงเขา ญาามาก็ชี้ม้าของเข้าขันไปบ้าง แต่ม้าของเข้าก็ลื้นหลวงมาจากหน้าผาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของอีสماแอลบ้าง เข้าขันชี้ "จูร" แล้วก็ออกเดินทาง เสียงฝีเท้าม้าดังกึกกับ ๆ "จูร" ไม่ยอมหยุดยั้งคงเดินต่อไปจนถึงยอดเขาและกึกกับ ๆ ต่อไปวนป่าราษฎร์นั้น "จูร" คล่องมากดูราวกับว่ามันเคยเดินมาก่อนสักวันสองวัน แล้ว "จูร" ก็หยุดตรงหน้าประตูป่าราษฎร์ ประตูเปิดออก มีเจ้าหนูสวยพร้อมองค์หนึ่งเดินเข้ามาหาเข้า เจ้าหนูแต่งองค์ตัวไว้หมดและประดับด้วยทอง เจ้าหนูต้อนรับอีสماแอลผู้ซึ่งช่วยเข้าให้พ้นจากค่าสาบอย่างอบอุ่น อีสماแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหนู

เจ้าหนูเดินไปที่ลูกม้า ยกมือขึ้นลูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวดี ทำไม่ถึงหนีจากฉันไปเลีย ไม่มีเชือดฉันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาช้าไว้มองเดียวช่อง อิสรภาพของฉันลงไปเที่ยวช้างล่าง คราวนี้เชือดอย่างนี้เราไปอีกนะ"

อีสماแอลจึงได้รู้ว่าเจ้า "จูร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของเจ้าหนู เข้าจึงภาคภูมิในตัวเองและมีความสุขที่ขาดจะขาดเจ้าหนูและม้าพร้อม ๆ กัน

หลังจากที่พิชัยก็งส่องห้องเข้าฟันเข้า พวกรักกิ้งไม่เห็นน้องชายของเข้าอีกเลย เพราจะอีสماแอลได้ขันไปอุบบวนป่าราษฎร์อย่างไม่ต้องกังวลกับเรื่องของโลกภายนอกอีกต่อไปแล้ว เขายังมีความสุขอยู่กับเจ้าหนูในป่าราษฎร์ เช่นเคยเขากลับ

ແນບຄູມໄສລ່ອງ ວ້າງຈາກທີ່ເກົ່າຮັກ

<u>ກໍານົດເກົ່າຮັກ</u>	<u>ເວລາ</u>	<u>ສອນທີ່</u>
ຕົວລະຄອກທີ່ສໍາຄັນ		
1. ຫຼື້ເປັນຝ່ອ	ເວລາໃດກໍໄດ້	ໃນເນືອງ ທີ່ ແລ້ວ
2. ນຸ້ຍົກໂພ		
3. ອື່ສໍາມາແວດ		
4. ພາມາ		
5. ເຈົ້າຫຼິງ		
6. ລູກນ້າ		

ເຫດການທີ່ດ້ວຍ ຖໍ່ເກົດອັນ

ພ້ອດ້າປະລູກຂ້າວ່າງທີ່ກີ່ອຸກໂຍຍທຸກວິນ ເຊົາວິງໄຫຼື່ອຸກສາດທອງເຫົາ
ໝາຍບໍ່ຈະເວົາເມື່ອ ກຣະບັນດີຕາຍຂ້າວ່າງທີ່ສັງຄູກໂຍຍເປົ້າມາເຕີມ ຈົບງາວົາ
ຈອງອຸກສາຍຄນສຸດທັອງ ຈຶ່ງສາມາກຈັບໂຮມຍາຕີ

ກາງຈົນເກົ່າຮັກ

ດ້ວຍການເຈັ້ຍຂວາດຄອງອື່ສໍາມາແລດ ເຊົາສາມາກຈັບໂຮມຢ່າຍໄລ້
ມີນເປັນອຸກນ້າຂອງເຈົ້າຫຼິງທີ່ອຸກສາຍຫີ່ນເອງ ແລະອື່ສໍາມາຍຮດກໍໄຫ້ໜ້າມັກຕົວກິ່ນ
ໄປໜ້ວອເຈົ້າຫຼິງໄຫຼື່ພື້ນຈາກລໍາສັບ

ຄົດຮາມສອນໃຈ

ການມີຄວາມຮັບເຟີດຮອບຄ່ອງກ້າວເກົ່າຮັກທີ່ໄດ້ຮັບຜລນທັງໝາຍກ່າວໃຫ້
ເກົດຜລືນທີ່ຕົວເອງອ່ອງ່າງນາກພາຍ

เรื่อง เจ้าใจรักน่ารัก

**เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเหลือ
ความคิดรวบยอด**

คำศัพท์แจ้ง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้ข้อเรียนรองฟังคำสั่งจากครุ
2. ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์แจ้งให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจ กับเรื่องที่อ่านให้ถูกต้อง
4. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
5. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนอ่านหยาบๆ จนกว่าจะหมดเวลา
6. หากครุน้อยกว่า "หมดเวลา" ให้นักเรียนล่งเนื้อเรื่องที่อ่าน กันก็ได้

ເຈົ້າຈະຫຸ້ນໜ້າສັກ

ໃນເນືອງ ຈ ມີຜົນດັບຜູ້ມີຄື່ງອາຫັນຢູ່ ເຊັມບ້ານທີ່ໃຫຍ່ມາກ ພ້າງຫລັງບ້ານເປັນ
ສ່ວນທີ່ກັງສວຍແລະໃຫຍ່ໂຕ ຂຶ່ງສ່ວນທີ່ໃສ້ເປັນກີ່ປຸລູກຂ້າວຝາງ ວັນທີນີ້ໃນປະເທດອຸທະນາວ ພົດດ້າ
ອອກໄປເດີນເລັນຮອບ ຈ ສ່ວນ ເພັບວ່າດັນຂ້າວຝາງຊື່ເມື່ອວານຍັງເຂົ້າວ່າສຸ່ມໍ່ຢືນທີ່ນີ້ ໄດ້ຖືກ
ມີອື່ນມາຕົດຫວີອຄອນໄປເສີຍແລ້ວ ພົດດ້າກີ່ຮູ້ສຶກຫຼຸດທິດແລະໂກຮັດຫັນມາກັນທີ່ ເພຣະເຫຼົກສ່ວນ
ຕຽບມຸມທີ່ເຫັນປຸລູກຂ້າວຝາງໄວ້ມາກ ຈຶ່ງຄົດທີ່ຈະຈັບຂໍໂນຍເອົາດ້ວມາລອງໂກຫຼີໄດ້ ຢ້ອມຈະນັ້ນກີ່ສັງ
ໃຫ້ຕ່າງວົຈໄປໃນຫຼານທ່າລາຍກວັບສິນຂອງຜູ້ອື່ນ ເມື່ອຄົດໄດ້ກີ່ເວີກປຸລູກສ່າຍກັງສາມຂອງເຫຼົກ
ມຸສົດອົາ ຍານາ ແລະອື່ນມາແລລ ເລົາເຮືອງໃຫ້ຟັງ

“ເມື່ອດີນ” ເຕັມສື່ເວີ່ມເຮືອງ “ມີຂໍໂນຍຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃນສ່ວນຂອງເຮົາມັນຕົດເຂາ
ຂ້າວຝາງອ່ອນ ຈ ຂອງພ້ອໄປໄດ້ ພົດໂກຮັດຈິງ ຈ ເຮົາຈະຕ້ອງຈັບດ້ວນໂນຍທີ່ບຸກຮູກເຂົ້າມາໃນສ່ວນ
ຄົນນີ້ໄ້ໄດ້ ພ້ອຈີງອຍກະຈະໄຫ້ລູກກັງສາມເປັນເລື່ອຍ່ນເວົາກັນເຝົາ ໄດ້ຈັບຂໍໂນຍໄດ້ພ້ອຈະໃຫ້ຮ່າງວິລ
ອຍ່າງງາມ”

ມຸສົດອົາ ລູກສ່າຍຄົນໂຕອ່ຍ່ເວົາດືນແຮກ ເຫັນເຕີມປິນແລະກະສຸນຫລາຍນີ້
ພຽມດ້ວຍດາບທີ່ຄົມກວົບທີ່ເລີ່ມ ອາຫານແລະເຕື່ອງດື່ມ ເຫັນສ່ວນເສື່ອຄລຸມຕົວໃຫຍ່ແລະສ່ອນອ່ຍ່
ໃນພຸ່ມໄມ້ ແຕ່ອາກາສຕອນກລາງຄືນໃນຄຸດໜາວກໍາໄຫ້ມຸສົດອົາກ່າງວ່າງແລະໄມ່ກີ່ນຈະຮູ້ອະໄຮກ໌ຫລັບໄປ
ເສີຍແລ້ວ ເມື່ອດີນຂັ້ນໃນວັນຮູ່ ເຫັນເຫັນວ່າເຫັນສະຫຼຸບສັນສົດທີ່ເຫັນຂ້າວຝາງອ່ອນ ຈ ພຸ່ມໃຫຍ່ຖືກ
ຕົດໄປອື່ກ ເຫັນຈໍາເປັນຕົ້ນສາງກັບພ້ອວ່າເພຣະຄວາມເໜີດເຫັນຂອງເຫັນຈິງຫລັບໄປ ພ້ອຍ່າງ
ໂກຮັດຫັນພົດດ່າວ່າແຄນປະຈຸບປະສົງວ່າໜ້າງເປັນຄົນເຝົາທີ່ດີອະໄຮອ່າງນັ້ນ ນ່າຈະຖືກລັກ
ເອາໄປພຽມດ້ວຍປິນແລະດາບ ແກນທີ່ຈະເປັນຂ້າວຝາງເພື່ອຍ່າງເດືອນ

ດືນຕ້ອໄປເປັນເວົາຂອງຍາມາ ລູກຄົນທີ່ສອງຂອງເຕັມສື່ທີ່ຈະຕ້ອງເຝົາສ່ວນ ເຫັນເຕີມ
ອາວຸຫຼາຍນິດເດືອກກັບທີ່ພົນໂຕໄດ້ເຕີມເມື່ອດີນນີ້ ແຄນດ້ວຍກະຮບອງອັນໂຕ ແລະເຫຼືອກອົກເສັ້ນທີ່
ແຕ່ອາກາສຕອນກລາງຄືນກໍາໄຫ້ເຫັນວ່າງດ້ວຍເໜືອນກັນ ພລັງຈາກທີ່ໄດ້ຫວາຫລາຍດັ່ງ ເຫັນກີ່ຮູ້ສຶກ
ວ່າຫັນຕາເຮີມນັກຂັ້ນຖືກທີ່ ເຫັນສັບໜັກ ແລ້ວກີ່ຫລັບໄປໂດຍໄມ່ກັນຈະຮູ້ອະໄຮເລຍ ຮູ່ງໜັ້ນ
ເຫັນເຫັນກີ່ເຫັນວ່າໜ້າງເປັນຄົນເຝົາທີ່ດີອະໄຮ ພຸ່ມໃຫ້ນ
ເຕັມສື່ໂກຮັດຫັນຈິງ ຈ ພຸ່ມວ່າ “ຄຣາວນີ້ລູກຄົນທີ່ສາມຄອງຈະນອນຫລັບໄປອື່ກ ແລະຄອງໄມ່ມີ
ໜ້າງເປັນເໜືອໃຫ້ອ່ຍ່ເຝົາກັນອື່ກຕ້ອໄປແລ້ວລະ”

คืนที่สามเป็นเวรของอีสนาแอลลูกคนสุดท้อง เช้าไม่ได้เตรียมอาชุชอะไรไปเลยถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อีสนาแอลมีวิธีที่จะทำให้ตนเองตื่นเช่นเดنمอ เช้าจัดแจงเตรียมหาก็ไม่มีหมาบ้านไว้มากมากเอาไปสูญ ๆ ไว้แล้ว ที่เข้าจะขอนตัวอยู่ หมาบ้านจะด้อยลงจนูกเข้าทุกครั้งที่เข้าเริ่มสับหงก มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีอีสนาแอลก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อกลางคืน เขาเกิดขึ้นเสียงฝีเท้าดังกูกกัก เสียงนี้เข้ามาไกลทุกที่ ๆ จนที่สุดก็ได้ขึ้นเสียงตั้งมาจากที่ ๆ ปลูกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อีสนาแอลคิด "คราวนี้ล่ะ ฉันได้ตัวเชือดายน หรืออยู่ไหน?" แล้วอีสนาแอลก็ล้วงเชือดออกมาจากกระเบื้องห้องน้ำ ผลักก็ง่ายไม่หมาบ้านออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึงเขาก็ต้องลืมตาเปิกกว้าง ใจรัจดิตว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะขอนยกตัวลูกม้าตัวเล็ก ๆ นำรักอย่างเหลือเกิน อีสนาแอลตื่นมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้ายอมให้จับแต่ดูดตัว ระยะห้องเดินตามเข้าคอก

อีสนาแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเข้า ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น ฟื้นตัวส่องตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวกราชเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงกับปลูกให้ตื่นขึ้น แล้วฟื้นตัวส่องคนกับพูดเยาะเย้ยและล้อเลียนไปด้วยว่า อีสนาแอลช่างเป็นคนฝ่ายตามที่ต้องรออย่างนี้ แม้แต่จะฝ่าอยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน ฟื้นตัวส่องนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอย่างไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตส่าห์อยู่กันได้ตลอดคืน

"พึงเก็บคำล้อเลียนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉันมาดูนี่ฉันจะให้ดูเจ้าจารที่ขอนข้าวฟ่าง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเข้าไปที่คอกม้า ซึ่งห้องลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ลูกม้ายืนดูเข้าด้วยตาอันสุกใสและกลมโต ไม่มีใครรู้หรือบอกได้ว่ามันมากจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทึบต้าเศรษฐีดีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก้อีสนาแอล ซึ่งเขาก็แสนจะมีความสุขกับรางวัลนี้และเรียกมันว่า "จาร"

เวลาได้ล่วงเวลาไป พื้นดินทั้งสามก็ได้ช่าว่าเล่าลือว่า มีเจ้าหนูงองค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถช่วยเจ้าหนูงองได้